

# O ZÍRÁNÍ K NEBI

(Krnov, 17.5.2026)

I.čtení: II. kniha Královská 2, 1-15

II.čtení: Skutky apoštolů 1, 4-11

Křesťanům se někdy vyčítá, že příliš hledí k nebi, místo aby zůstávali při zemi. Církev prý odvádí pozornost lidí od problémů světa k tajuplnému řešení, které se jednou snese z nebe a rozuzlí všechna trápení lidstva. Naši kritikové nám vytýkají, že pořád jen něco slibujeme, očekáváme a vyhlížíme, ale přitom zapomínáme žít přítomnou chvílí. Ti nejostřejší dokonce církvi vytýkají, že mnoho problémů v minulých dobách ignorovala nebo dokonce zakonzervovala právě hlásáním pasivního postoje čekání na nebeskou odměnu za pozemské strasti.

Mám obavy, že tato kritika není úplně scestná. Církev je skutečně často zahleděná spíše do dávno prošlé minulosti nebo nedohledné budoucnosti, než aby reagovala na podněty aktuální. Zabýváme se historickými událostmi, vzpomínkami a často i stesky, jaké to bývalo kdysi, před léty, zmlada; anebo se ujišťujeme o Božích zaslíbeních pro den, který jednou přijde a přinese spásu navzdory zvrácenostem současného světa...

Právě tento postoj poněkud zaujali Ježíšovi učedníci poté, co jejich Pán byl od nich vzat do nebe.

40 dní po vzkříšení je navštěvoval, učil, vysvětloval...

Pak je vyvedl za město a – jak čteme – byl od nich vzat vzhůru a oblak jim ho zastřel. Jen okrajově si můžeme uvědomit, že tento obraz nechce ukázat na fyzické provedení nanebevstoupení, jak si ho představovali materialističtí kritikové nebo jak ho třeba vykládají různí ufologové.

Tato zmínka o Ježíšově odchodu od učedníků má nejméně dvě výrazné biblické souvislosti: 1. Eliášovo nanebevjetí v ohnivém voze – tajuplné zmizení a nezemření jednoho z největších starozákonních Božích pracovníků; 2. oblak, který Ježíše zastírá, je narážkou na oblak, který vedl Izraele pouští a který zastíral horu Sinaj při předávání Božího Zákona.

Ježíš je tímto zařazen po bok biblickým velikánům Mojžíšovi a Eliášovi, představitelům Zákona a Proroků. Zároveň tím mizí z očí učedníkům ve své tělesné podobě, dělá jakousi tlustou čáru za svým pozemským působením. Od nynějška všechno bude fungovat úplně jinak.

A toto je právě to, co učedníkům chvíli trvá, než to pochopí: Stojí a zírají k nebi. Ježíš dělá tlustou čáru, ale učedníci nic takového nechtějí připustit. Stojí a hledí k tomu, co bylo, co je za nimi; vzpomínají na Pána a Mistra, se kterým zažili tolik dobrého i zlého, který pro ně tolik znamenal, který změnil jejich život. Není pochyb, že to jsou vzpomínky dobré a důležité. Ale církev se nesmí zahrabat do vzpomínek na grandiózní minulost. Nesmí jen tesknit po starých dobrých časech, ale naopak má lidi učit inspirovat se tím, co bylo dobré, ale přenést tyto inspirace a tato povzbuzení z historických úspěchů do přítomnosti.

Určitě můžeme říct, že i my jsme s Ježíšem prožili mnoho – jako jednotlivci i jako společenství církve. Jistě máme mnoho povzbuzujících vzpomínek. Naším úkolem ovšem není opevnit se v slavné historii, nýbrž posilnění dosavadními zkušenostmi žít svou víru v Krista tady a teď.

Církev bohužel někdy pro svou zahleděnost do toho, co pominulo, zapomíná na to, co je přítomné.

Proto potřebujeme lidi, jako byli ti mužové, kteří učedníky tvrdě vrátili do reality:

„Co tu stojíte a zíráte k nebi?!“

Je to Boží poselství k učedníkům: Nemá cenu být zahleděni do starých dobrých časů. Každý den přináší nové výzvy, kterým se křesťan musí postavit čelem...

A nepochybně můžeme s vděčností vzpomínat na mnohé, kteří to v minulosti právě tak dělali. Jsem přesvědčen, že navzdory poznámkám kritiků je církev a vždycky byla líhlní osobností, které se s odvahou a energií pouštěli do zápasu za lepší současný svět – můžeme jich jmenovat dlouhatánskou řadu: počínaje prvními učedníky, přes misionáře a filozofy středověku, až po mnohé naše současníky, kteří svůj život zasvětili službě evangeliu, Pánu Bohu a lidem kolem sebe. Můžeme vzpomínat na konkrétní jména, můžeme myslet na apoštola Pavla, nebo na Františka z Assisi, naše evangelické „světce“ Husa nebo Komenského, nebo na Ditricha Bonhoeffera anebo tisíce dalších inspirativních osobností. Můžeme na ně vzpomínat, ale pamatujme na to, že právě tito velikáni byli velkými proto, že se nenechali připoutat k věcem minulým, ale soustředili se na úkoly své současnosti.

Výzva tohoto textu stojí právě v tom upozornění na současnost: Nehleďte k nebi, běžte domů a v tom, co tam na vás čeká, vyhlížejte Ježíše, který přijde, aby proměnil ten váš svět, se kterým se vy tolik pachtíte...

Co udělali učedníci?

Vrátili se domů a zavřeli se do horní místnosti a zůstávali na modlitbách...

Opačný – již zmíněný – extrém. Zavřít se v očekávání na Ježíšův příchod, oddělit se od přítomnosti a natáhnout se co nejdál do budoucnosti...

Jistě, člověku to dodává naději.

Ale přesto ani to ještě není, co Ježíš žádá od následovníků.

Teprve seslání Ducha svatého se stalo tím impulsem, který je vyhnal mezi lidi s jejich radostmi i starostmi. Vypudil je ze skrýše, aby svědčili o Ježíši, který je s námi každý přítomný den.

Pane Ježíši,

Byl jsi oslaven a vstoupil jsi na nebesa.

Chválíme a velebíme Tvou velikost a moc.

A prosíme, nauč nás,

jak inspirování minulostí

soustředit se na své úkoly tohoto přítomného dne,

tak abychom všem, kdo potřebují,

svědčili o Tvé dobrotě a lásce.

AMEN!